

Zosim P. epist. 3.

uorum Metropolitaram fuit. Eam adhuc post diuisionem Metropolim fuisse vtriusque Viennensis & vtriusque Narbonensis ex hoc certum existimo, quod cum Episcopi Metropoleⁿ ciuiliū istarum Prouinciarum partem illius auctoritatis sedi suæ obtinere conarentur, hæc ad Hilariū Narbonensem, qui à sede Apostolica ante paucos annos auctoritatem Metropolitæ acceperat, vt tali innotationi obstitet Zosimus Pontifex^a scripsit in gratiam Primatus Arelatensis. [Ideoque vacuato eo quod obtinuisse à sede Apostolica subreptitiè comprobatis, quia satis constitit Arelatensis Ecclesiæ Sacerdoti prisca id institutione concessum, vt non solum in Prouincia Viennensi, sed etiam per duas Narbonenses, Episcopos faciat. Nam sanctæ memoriæ Trophimus, Sacerdos quondam Arelatensi vrbi ab Apostolica sede transmissus, ad illas regiones tanti nominis reuerentiam primus exhibuit, & in alios non immerito, ea quam acceperat auctoritate, transfudit. Atque hanc ordinandi consuetudinem, & Pontificatum loci illius, quem obtinuerat primus & iustus, custoditū vsque in proximum tempus, gestis apud nos habitis, multorum confacerdotum testimonijs approbatur.]

b Idem epist. 9. ad Patroclum.

Sed & Episcopum Aquarum Sextiarum nondum tunc Metropolitam fuisse secundæ Narbonensis clarissimè legitur in alia eiusdē Zosimi^b Epistola ad Patroclum Arelatensem aduersus Proculum Massiliæ Episcopum, qui huius Prouinciæ ordinationes temere vsurpat, qua Patroclum illum verum huius Metropolitanum vocat his verbis: [Quid de Proculi damnatione censuerim, tenet conscientia tua, cum meo interesset examini, nec te gestorum nostrorum auctoritas latet, vel scriptorum, quæ de ipsius damnatione per terrarum diuersa loca direximus. Vnde Metropolitanus in te dignitatem atque personam, etiam Apostolicæ sedis auctoritate considera, in quem furtiue locum pro indebita Synodo Proculus vsurpatum irrepserat.]

c Conc. Regense Can. 2.

Quod item Ebredunum nondum Metropolis esset Ecclesiastica Alpium maritimarum, imperante Valentiniano III. euidenter patet ex Concilio Regensi in Gallijs, quo Armentarij Ebredunensis Episcopi ordinatio nulla ex hoc declarata est, quod sine Metropolitanis voluntate facta fuisset: eius verba^c sunt. [Itaque ordinationem quam Canones irritam definiunt, nos quoque euacuandam esse censuimus, in qua prætermisssa trium præsentia, nec expetitis comprouincialium literis, Metropolitanus quoque voluntate neglecta, prorsus nihil quod Episcopum faceret ostensum est.] Hinc factum est, vt Saturninus Arelatensis Episcopus Biterrense Concilium adhuc sub Constantio Imperatore tamquam in propriæ Prouinciæ Ecclesia celebrarit, ipsique præfuerit, teste^d Sulpitio Seuerio: necnon vt Symmachus Papa Aquensi Antistiti præceperit Arelatensi subesse tamquam proprio Metropolitanus, his^e verbis: [Et si tam Ecclesiæ Aquensis Antistes, vel alius quilibet Metropolitanus Pontifici iuxta Canonum definitionem vocatus obtemperare noluerit; nouerit subdendum se, quod non optamus, Ecclesiasticæ disciplinæ.]

d Sulpit. Seuer. l. 1.

e Symmach. P. ep. 11. ad Cæsar. Arel.

Fateor hanc adeo amplam auctoritatem intra limites Prouinciæ Viennensis secundæ quantum ad iura Metropolitica à summis Pontificibus, sicut inferius docebitur, postea contractam fuisse. Hi æquum iudicantes, vt Episcopi nouarum Metropoleⁿ ciuiliū etiam pro Metropolitanis Ecclesiasticis haberentur, ipsis auctoritatem consecrandorum Episcoporum suæ